

[Svend Erik Hovmand]

og på en række andre helt overordnede områder.

Men ud over disse er der også som nævnt af den tidligere taler spørgsmålet om den kollektive trafik. Her møder vi i betænkning nr. 888 det synspunkt fra forfatterne, at der er tale om en succesrig løsning. Jeg skal ikke sige meget om dette. Vi ønsker naturligvis også HT til lykke med, at de har fået mange nye passagerer. Men vi synes ikke, det er særligt succesrigt, at man har gjort det næsten umuligt for mange private vognmænd at se en fremtid inden for Hovedstadsområdets Trafikelskab.

Skal jeg slutte med at resumere venstres hovedsynspunkter, må det være et nej til storamt, et nej til direkte valg og direkte skat og et nej til flere beføjelser. Til gengæld et klart ja til at overføre en række af hovedstadsrådets nuværende beføjelser og opgaver til de stedlige amter og kommuner, herunder først og fremmest enkeltsagsbehandlingerne.

Flemming Jensen (KF):

Udgangspunktet for den debat, som foregik igennem mange år, og som formentlig fandt sin løsning ved gennemførelse af loven om hovedstadsrådet, ligger i den kendsgerning, at man fra alle sider i salen her havde og formentlig har den opfattelse, at netop i hovedstadsområdet var der behov for et samvirke på tværs af kommunale grænser.

Ministerens redegørelse er stort set fri for skarpe standpunkter, der kunne genoplive den voldsomme debat, som foregik op til vedtagelsen af loven, og det vil jeg gerne takke for. Der vil næppe være vundet meget ved at genoptage denne debat, men det er klart, at ministeren har måttet gøre en reverens for tidligere tiders socialdemokratiske standpunkt, når han under redegørelsens pkt. 4 siger:

»En endelig stillingtagen til den fremtidige administrative struktur i hovedstadsområdet må naturligvis derfor afhænge af forløbet af en sådan debat.«

Vel, så har ministeren gjort sin skyldighed over for fortiden, som hr. Hans Hækkerup just har gjort det, og det er da i sin orden. Men når ministeren finder, at det skal med i redegørelsen – om end i en behersket form – så må det være rimeligt bare for en ordens skyld at slå fast, at det konservative folkeparti ikke har ændret standpunkt, for så vidt

angår den administrative enhed, man kalder storamtet.

I det konservative folkeparti er vi fortsat modstandere af denne mastodont, der vil kunne få en betydeligt magt og indflydelse på hele landets udvikling. Det er vist ikke nødvendigt i enkeltheder at gennemgå vores argumentation, den er kendt fra tidligere. Det skal blot føjes til, at det efter vor opfattelse derudover ville føre til en langt større afstand mellem borgerne og de valgte, end der allerede i dag findes. Dette i forlængelse af den debat, vi just har haft om statsamterne.

Vi kan derfor heller ikke finde det rimeligt, når ministeren argumenterer for et direkte valg til hovedstadsrådet, at det dels skulle skabe en mere direkte kontakt mellem rådets medlemmer og befolkningen, dels af mange opfattes som mere rigtigt, idet det vil medføre, at medlemmerne får direkte ansvar over for vælgerne. Vi tror ikke på, at dette argument er rigtigt. Ved et direkte valgt hovedstadsråd befinder vi os på et så stort geografisk område med så mange borgere, at denne kontakt næppe kan skabes på rimelig måde. Vi ved, at det allerede i dag kniber både i amterne og i mange kommuner af blot mellemstørrelse. Det er ikke noget angreb på de bestræbelser, som disse kommunale enheder sikkert gør sig på dette område; det er bare en konstatering. Ingen skal fortælle mig – i hvert fald skal ingen få mig til at tro – at direkte valg i et område omfattende Københavns, Frederiksborg og Roskilde amter samt staden København og Frederiksberg skulle medføre et snævert, ja, end ikke et snævrere forhold mellem vælgere og valgte.

Hertil kommer, at direkte valg – måske endog med direkte skatteudskrivning – i sig selv ville have en indbygget accelerationsevne, som ikke var noget af det, vi ønskede, dengang vi vedtog loven. Da loven blev vedtaget, sagde de konservative medlemmer af udvalget i betænkningen, at vi lagde megen vægt på, at der nu var etableret en praktisk ordning, som i videst muligt omfang tog hensyn til, at de nuværende amter og primærkommuner kunne fungere selvstændigt.

Det skal føjes til, at vi også slog fast, at der efter vor opfattelse var skabt en ordning, der kunne virke i en lang årrække. Baggrunden var naturligvis, at vi fandt, at der var en rimelig balance mellem de kommunale enhe-